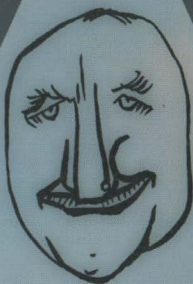

COLECȚIA

RIDENTEM
DICERE
VERO...

TRIDENT QUINTUS

retrospectivă de satiră și umor

IN IONESCU-QUINTUS • MIRCEA IONESCU-QUINTUS • NELU IONESCU-QUINTUS

TRIDENT QUINTUS

ION IONESCU-QUINTUS
MIRCEA IONESCU-QUINTUS
NELU IONESCU-QUINTUS

Retrospectivă de satiră și umor

Cu o postfață de Florin Sicoie

Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova
Ploiești, 2001

Autorii și Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova le mulțumesc și pe această cale celor care au sprijinit financiar apariția acestui volum:

Fundația "Horia Rusu"

Biroul de Avocatură Iulian Teodorescu

S.C. PERSEU S.R.L.

S.C. AGROSEMCU S.R.L.

Dr. Ion Luchian

Constantin Vagneti

Adrian Vasilescu

© Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova
Editura Mașina de scris

ISBN 973-99994-7-6

Redactor de carte: Florin Sicoie

Viziune grafică și tehnoredactare computerizată: Emilian Popescu

Culegere text: Roxana Vasile

ION
IONESCU-QUINTUS
(1875-1933)

Apariții editoriale:

EPIGRAME (1896)

CAZURI ȘI NECAZURI (1904) versuri

CLIFE VESELE (1906) nuvelete

CASNICII (1910) roman dialogat

EPIGRAME (1931)

nr. inv. 21/2002

VERSURI UMORISTICE

LA CIRC

*Se juca o pantomimă.
Întrebând pe cineva,
De-i bărbat
Sau e femeie
Omul ce gesticula,
Spectatorul îmi răspunde
După ce s-a mai gândit:
E bărbat,
De-ar fi femeie,
Pân-acum
Ar fi vorbit!*

ÎN CIȘMIGIU

*Clar e lacul. Domnișoare
Pe alei se-nveselesc;
Sălciile plângătoare
Stau pe mahuri și bocesc.*

*Pe o bancă, deoparte,
Într-un colț al nimănui,
Dumneaei citește-o carte,
Dar cu gândul e hai-bui.*

*Mai încolo, pe cărare,
Doi elevi fac ghidunea
Și trăgând dintr-o țigare,
Se tot ceartă pentru ea.*

*Un pistol strident pocnește:
S-a mai împușcat un domn;
Zgomotul produs trezește
Pe-un sergent de zi, din somn.*

CUPTOR

*Căldură mare, patruzeci de grade,
La case jaluzele lăsate,
Pe ramuri, frunzele stau nemișcate
Și din izvoare nu mai ies naiade.*

*Abia câte un om se mai zărește,
Ce n-avu bani să meargă pe la munte;
Sudoare i se prelingea pe frunte
Și-n prima crâșmă el se răcorește.*

*Țigănci și paparude, mai mult goale,
Aleargă după vechile sacale;
Grivei, la umbră, stă cu limba scoasă.*

*Spre gărlă trece-o jună mlădioasă;
La cafenea se joacă preferanță
Și lăutarul cântă o romanță.*

DOI PRIETENI

*Foarte trist și abătut
Credeți-mă, sunt acuma:*

*Într-o săptămână numa'
Doi prieteni am pierdut:*

*Unul, bietul, s-a-necat,
Altul, vai, s-a însurat.*

PE UN ALBUM

*Când ți-am spus că o soție
Tânăra, frumoasă, vreau
Și ca zestre o moșie,
Dar urâtă nu o iau...*

*– Frumusețea-i trecătoare,
Mi-ai răspuns îndată tu.
– Ai dreptate, frățioare,
Urâtenia însă nu!*

DUPĂ UN AN

*Braț la braț stau împreună;
De, sunt soți doar de o lună.
Încântat, ca de-o zeiță,
El îi spune: ce guriță!*

*E un an de-atunci și juna
Cată ceartă, țipă-ntr-una;
Plictisit peste măsură,
El îi spune: of, ce gură!*

MAI IERI

*Mai ieri, pe drum m-am întâlnit
Cu un pension de fete,
Frumoase, vesele, zglobii,
Și blonde, și brunete;*

*Și gândurile, fulgi de nea,
Își luară zbor, răzlete,
Când am simțit în preajma mea
Atâta tinerețe.*

*Dar, deodată mă trezii
Din vise simulacre,
Când m-am gândit că într-o zi
Mai toate vor fi soacre!*

REFLECȚII POLITICE

Toate ședințele parlamentare au o ordine de zi. Veni-va vreodată și ziua ordinii?

După cum se știe, politicienii sunt o seamă de oameni, fără a fi însă și oameni de seamă.

Vulturii nu se înalță spre cer din colivii și nici stejarii nu răsar din glastre.

În catedrala plină de prieteni, senatorul de pe catafalc părea că ia parte la ședință.

Politicienii seamănă cu hârtia-monedă: valoarea lor este convențională.

Un ministru îmi șoptea: pe banca guvernului sunt doi proști; mă întrebam: cine este al doilea?

De-a lungul vremurilor s-a constatat că mulți oameni politici, însărcinați cu formarea guvernelor, au avortat.

Mergând cu râvnă pe drumul onorilor, mulți își pierd onoarea.

*Distinsul om politic Cezar ... dezmințea dictonul *Aut Caesar, aut nihil*. El era și Cezar, și nihil!*

EPIGRAME

PLÂNS ȘI RÂS

*Amar m-au plâns întreaga viață
Și cei deștepți, și cei netoți.
Iar eu, acoperindu-mi fața,
Am râs de toți.*

ÎN POLITICĂ

*În politică devii
Om de frunte dacă știi
Sau să sperii,
Sau să perii.*

MARIEI

*Că te-am iubit ca un nebun,
Deloc nu am tăgăduit;
Și, dacă vrei, și-acum ți-o spun:
Am fost nebun când te-am iubit.*

UNUI SCRITOR

*Dacă scapi de sărăcie,
Spui că nu mai scrii deloc;
Joacă la o loterie,
Poate c-om avea noroc.*

PENTRU ȚARĂ

*Priviți ce mândru este
Să lupte pentru țară!
El fost-a vitejește
...La partea sedentară.*

UNUI OM DE NEAM

*Nu se poate, zău mă crede,
Fără de cusur un om:
Eu nu-s om de neam, se vede,
Iar tu nu ești neam de om.*

PE STRADĂ

*Omul care mâna știe
S-o întinză necurmat,
Nu se poate să nu fie
Cerșetor sau candidat.*

HOLEREI

*Ți-o spun verde, de nu-ți place,
Ce-o să-ți fac?
Nu pot să te am, și pace,
La stomac!*

UNUI BOEM

*Cu viața, ca s-o duci mai bine,
Te-ai învoit așa, frumos:
Nici tu pe ea, nici ea pe tine,
Să mi vă luați în serios.*

UNEI DOAMNE

*Plăpândă ca și frunza-i doamna,
Dar diferența îmi dă ghes:
O frunză cade numai toamna,
Iar dânsa cade mult mai des...*

UNUI COLEG

*O apă suntem, ți-o repet,
Dar nu te bucura ușor:
O apă curge din izvor
Și alta de la robinet.*

O DORINȚĂ

*Fete fără zestre sânt
Câte vreți pe-acest pământ;
Dar aș vrea să am odată
Și o zestre fără fată.*

UNUI POET

*Ochii dragei sunt safire,
Gura-i un rubin curat;
Lumea-ncepe să se mire
Că nu le-ai amanetat.*

O CĂSNICIE IDEALĂ

*Cu ochii el n-o urmărește,
Cu vorba ea nu-l plictisește
Și cupa dragostei o sorb:
E mută ea și el e orb.*

UNUI PREOT

*Ai aflat c-a ta soție
De un timp te-ar înșela;
Fă cum la Scriptură scrie:
Crede, dar nu cerceta!*

FEMEILOR

*Pe lumea asta toate merg
Cu ghinion sau cu noroc –
Și amintirile se șterg;
Doar vârsta voastră stă pe loc!*

POETULUI ALIN

“Fericit e cel ce tace”.
Prin urmare, bine-ar face
Domnul nostru cel slăvit
Să te facă fericit!

UNUI EPISCOP

*Că evlavie-n tine nu-i,
Astea-s pure infamii.
Crucea cu smerenie-o pui
Până și la datorii...*

NESIGURANȚĂ

*Când te-nsori și când te sui
Într-un tren, e evident,
Rămășag nu poți să pui
C-o să scapi de accident.*

DOAMNEI CIREȘICA

*Când învârtești în mâini bastonul,
Mergând pe stradă, mlădioasă,
Ca fructul ești de delicioasă.
Păcat că ți-a trecut sezonul.*

CARUL

*Statul are-un car,
Asta știm și noi.
Și firesc e dar,
Ca să-l tragă boi.*

TOAMNEI

*Când la noi vremelnic vii,
Lucruri triste se petrec:
Păsări peste graniți trec,
Sinucideri, poezii...*

UNUI FILOLOG

*N-ai putea să-mi dai și mie
O firească deslușire:
Vine vorba căsnicie
De la a căsni-căsnire?*

LUNII

*Lună, tu stăpâna mării,
Sub lumina-ți argintie,
Pe atâți îi dai pierzării,
Cu amor și poezie...*

UNUI PESIMIST

*Toate-n negru tu le vezi:
Pe soția ta cea bună,
Chiar de-i blondă cu ochi verzi,
O confunzi cu una brună.*

ÎN CIȘMIGIU

*Aceiași lac, aceleași flori,
Aceiași nuc, înaltul;
Dar scumpa, care-mi da fiori,
E azi la braț cu altul...*

UNUI SOȚ GELOS

*Chinuit de îndoială,
Ai sfârșit răpus de boală.
Așa te-ai convins, în fine,
Că ea moare după tine.*

MULȚUMIRE

*Smeriți, o, Doamne-ți mulțumim!
Că Parlamentul mai există!
Putem să ne înveselim
Și noi, pe lumea asta tristă.*

DOAMNEI ȘMIL

*Doi copii ai, Doamnă Șmil,
Și-s frumoși ca doi bujori:
Unu-i floare de copil,
Altul e copil din flori.*

UNUI ZGÂRCIT

*Groază de adâncul gropii
Nu i-a fost lui Nae, dar,
Nu voia să dea măcar
Nici atâta: ortul popii!*

CELOR DE JOS

*O, sărmană talpă-a țării,
De-a ta soartă mă-ngrozesc:
Cei din fruntea guvernării,
Rând pe rând te pingolesc!*

PE MORMÂNTUL MEU

*Am sfârșit c-un singur dor:
La mormântul de sub tei
Să-ngenunche doar femei.
Ele plâng oricând ușor.*

MIRCEA
IONESCU-QUINTUS
(NĂSCUT LA 18 MARTIE 1917)

VERSURI UMORISTICE

URBEA MEA

*Ploiești, moșnean de viță veche,
Îți curge-n vine-albastru gazul
Și-ți stă căciula pe-o ureche,
Ca-n vremea fără de pereche,
Când te-a suit Mihai Viteazul.*

*Ploiești, rafinării, furnale,
Muzeu, parcuri, cai trăpași,
Tramvaie, blocuri, mahalale,
Orașul lui Caragiale,
Ce nu prea și-a tocmit urmași.*

*Ploiești, aici doar nestematul
Nichita scris-a poezii;
Meleag pe unde subsemnatul,
Cu zâmbetul și cu oftatul,
Își duce traiul zi de zi.*

ROMANȚA LUNII

*Lună moartă, însă vie
Ca motiv de inspirație,
Geamandură și tipsie,
Zi și noapte în rotație;*

*Mit ceresc de văduvie
În mondenul univers,
Un nimic în galaxie,
Dar magnifică în vers;*

*Divă, când te plimbi pe-alee
În atâtea seri târzii,
Prea puțin să fii femeie
Și prea mult ca să nu fii;*

*Când te îmbăiezi anume
În ascunsul beleșteu,
Ca din toată astă lume
Să mă bucur numai eu*

*De sfială ta cerească...
Eu te cânt și eu ascult,
Prins-au zorii să mijească
Și tu ai apus de mult.*

PASTEL

*Ca un nesfârșit tremolo,
Frunze veștede se-aștern,
Sau se vântură ici-colo,
Într-un neastâmpăr tern.*

*Mai scâncește trist vioara,
Mai un câine care latră,
Până când se lasă seara
Și răsare focu-n vatră.*

*Cavaler făr' de pereche,
Vântu-ndrăgostit de ea,
Cântă frunzei la ureche
Și, sărmana, va cădea...*

PRIER

*De-ntâi se gătește mireasă,
Punându-și din raze beteală,
Iar mirele-așteaptă acasă,
Uitând că-i o zi păcăleală.*

*Zambile roz-albe, ca zorii,
Încep să mijească pe-alocuri,
Spre cer săgetează cocorii
Și-ogrăzile fumează focuri.*

*Se joacă prin ramuri scatii,
Elevele cumpără farduri,
Pe stradă bat mingea copiii
Și iarăși cocoșii-s pe garduri.*

*April ne îmbie cu visul
Atâtor zefiri în isonuri,
Cu zvon că-nflorește caisul...
Dar cine mai crede în zvonuri?*

HIBERNALĂ

*“A-nceput de ieri să cadă”
Din ofranda norilor
O maramă de zăpadă
Peste larva ciorilor.*

*Aprig crivățul suspină
Vârtejind răstoacele;
Scoatem de la naftalină
Șuba și cojoacele;*

*Iar când seara se deșteaptă
În lumina vetrelor,
Zăbovim unde ne-așteaptă
Praznicul cumetrelor.*

*Fluturi albi se-aștern întruna
Omățind hârtoapele:
Iarna asta-i ca minciuna,
Ne îngheață apele.*

TOAMNĂ TÂRZIE

*Fire dese de beteală
Ne aduc iar ploile
Și de umeda urzeală
Ruginit-au foile.*

*Bucurii se duc în pripă
Și rămân belelele:
Ceru-nseninat o clipă
Fură rândunelele,*

*Iar în zări au prins gălceavă
Norii grei, puzderie;
Toamna gârbovă, bolnavă,
Tremură-n mizerie,*

*Și sub albul crizantemii
Iarna-i poartă sâmbete,
Înghetând pe fața vremii
Ultimele zâmbete.*

CA-N VISUL UNEI NOPȚI DE IARNĂ

*Aș vrea revelionul să-l petrec
Pe litoral, departe de portahuri,
Și-aproape de neliniștea din valuri,
În care plictiseala să-mi înece.*

*Dar și la munte-mbietor festin,
Sub vraja neștiutelor ecouri
Și străjuit de cetini până-n nouri,
Nu mi-ar sta rău la Cerbul carpatin.*

*Dar când mă văd într-un autocar,
Mamaia mi se pare prea departe:
Cinci ore pentru niște valuri sparte
Și pentru un pahar cu Murfatlar?*

*Sau la Brașov; o fi decor alpin,
Dar mă iertați de-asemeni escapade;
La minus douăzeci și opt de grade,
Nu poți petrece ca un pinguin!*

*Deci, revelion în deplasare, zic,
E incomod și-n fond e doar o masă!
Mai bine stau frumos la mine-acasă
Și poate mă invită vreun amic...*

JOC DE FLUTURI

*Despuiiați ca de-o comoară
Tei și platini par mai scunzi;
Frunze cad și frunze zboară,
Joc de fluturi muribunzi.*

*Pe sub cer întinse arcuri
De lăstuni ce pleacă-n pripă,
Pustiind livezi și parcuri,
Bântuite-acum de gripă.*

*Sus pe dealuri, făgădarii
Pregătesc din timp pritocii,
Iar la vale, gospodarii
Numără de zor bobocii.*

*Și de bruma ce coboară
În zadar vrei să te-ascunzi.
Frunze cad și frunze zboară,
Joc de fluturi muribunzi.*

AUTOPORETRET

*Chip prelung și negricios,
Nici urât, dar nici frumos;*

*Fața smeadă, păr cărunt,
Mii și mii ca mine sunt;*

*Fruntea-naltă, nasul strâmb,
Nici deștept, dar nici prea tâmp;*

*Sprâncenat, cu ochi căprii,
Mă asemui cu destui,*

*Doar cu zâmbetul meu geamăn
Niciodată nu m-aseamăn.*

CUGETĂRI... PROVERBIALE

Când doi îți spun că ești beat, du-te de te culcă. Ar fi suficient doar unul, căci și așa vezi dublu.

Corb la corb nu-și scoate ochii. Nici orb la orb.

Câinele care latră nu mușcă. N-am grijă de câinii vecinilor mei.

Când doi se ceartă, al treilea câștigă. Nu-i știu pe cei doi, al treilea este sigur avocatul.

Ochii care nu se văd se uită... în altă parte.

Pisica cu clopoței nu prinde șoareci. Atunci de ce sunt dotate cu sirene mașinile poliției?

*După istorica experiență a Troiei,
cred că s-ar putea spune: Cahul de
dar nu se caută la dinți, ci la
pântece.*

*Mielul blând sugerează două oi.
Probabil că de aceea este scumpă
brânza telemea.*

*Rufele murdare se spală în familie.
La "Nufărul" le ducem numai pe cele
curate.*

RONDELURI

LA CUMPĂNA DE ANI

*Dac-ai zâmbit măcar o clipă,
Ca la un film cu Stan și Bran,
Din șirul anilor, risipă,
Îți bate-n poartă Noul An.*

*La cumpăna de ani, mesean,
Speranțe noi se înfiripă
Și uiți de griji și de alean,
Dac-ai zâmbit măcar o clipă.*

*Așa cum viața trece-n pripă,
Ca-n zbor ni s-a mai dus un an
Purtat pe-a timpului aripă,
Dar anul n-a trecut în van*

Dac-ai zâmbit măcar o clipă.

DIN SPUMA MĂRII

*Zâna șoaptelor chemării,
O Veneră în prosop,
A ieșit din spuma mării
Și s-a dus direct la Shop.*

*Până-n necuprinsul zării
Păru-i aur prins în snop,
Înfășată în prosop
A ieșit din spuma mării.*

*De pe marginea cărării,
Mândră ca o de Mangop,
Plăsmuire a visării
Face semn autostop*

Zâna șoaptelor chemării...

INVIDIA

*Ca Inchiziția pe vremuri,
Te ține-n necurmat șantaj,
Învinețești, asuzi și tremuri
Că stă mai jos cu un etaj.*

*Ce ursitoare, ce blestemuri,
Ce teamă-ascunsă în curaj,
Îți face traiul martiraj
Ca Inchiziția pe vremuri?*

*Oftezi, râvnești, faci spionaj,
Te sucălești ca sfoara-n ghemuri,
Te cerți, te sudui, faci tapaj,
Învinețești, asuzi și tremuri*

Că stă mai jos cu un etaj.

ÎNTOARCEREA LA SAT

*În satu-n care s-a născut,
Un colț de rai scăldat în soare,
Acolo-a mas și a crescut,
Mlădiu și chipeș ca o floare;*

*La facultate a făcut
Ingineria de ogoare,
Cu gând că iar o să coboare
În satu-n care s-a născut.*

*La Medeleni, doi pași de Prut,
A căpătat repartizare,
Dar s-a zbătut cât a putut
Și s-a întors la Satu-Mare,*

...În satu-n care s-a născut.

POEME DE AMOR

*De când îi știi iubirii mersul
V-am scris poeme de amor,
Și-am îndreptat spre voi demersul
Acelui jar nepieritor;*

*Afla-va, poate, universul,
Că-n turn de fildes, visător,
V-am scris poeme de amor,
De când îi știi iubirii mersul.*

*Trăind din scrisul și din ștersul
Atâtor cântece de dor,
V-am dat și lira mea și versul,
Ba chiar și dreptul de-autor,*

De când îi știi iubirii mersul.

SUPERSTIȚIILE

*Că marțea sunt trei ceasuri rele
Nu e o vorbă de glumit:
Trei ceasuri ce mi-aduc bebele,
Oricât de ele m-am ferit;*

*Am stins cărbuni în vin acrit,
Mi-am pus la brăcinari bretele
Și-am dat acatiste la schit,
Să scap de ceasurile rele;*

*Dar, parcă fermecat de iele,
Eu într-o marți te-am întâlnit,
O marți tu mi-ai făcut bezele,
Tot într-o marți ne-am logodit,*

Că marțea sunt trei ceasuri rele.

MĂRȚIȘOR

*Când primăvara zburdă pe alei
Și iarna se petrece-n amintiri,
Se bucură miresele de miri
Și păduricele de ghiocei;*

*Răsar deodată marile iubiri,
Se joacă în ogradă iezi cu miei,
Întins la soare moțăie Grivei
Și neaua se topește sub zefiri;*

*Când iarna se petrece-n amintiri,
Și primăvara zburdă pe alei,
Întineresc, mă simt din nou holtei
Și-ți dăruiesc comoara de simțiri*

Și-un mărțișor de patru mii de lei.

CORECTITUDINE

*Vine fix la ora șapte,
Fix la ora trei, plecat;
Între cele două fapte
Mai nimic de semnalat.*

*Stă pe scaun nemișcat,
Nu se-apeacă după șoapte,
Vine fix la ora șapte,
Fix la ora trei, plecat.*

*La birou corect și apt e,
Permanent preocupat;
Chiar dac-a pierdut o noapte,
Sau tramvaiu-a-ntârziat,*

Vine fix la ora șapte.

A RUGINIT FRUNZA ÎN VII

*...Și rândunelele-au plecat
Spre alte zări, zburând risipă,
Pe nimeni nu găsești în sat,
Doar ici și colo câte-o tipă;*

*Bobocii stau la număr,
Recoltele se strâng în pripă,
Ne întristăm măcar o clipă
Că rândunelele-au plecat;*

*Când bruma cade pe-nserat,
Încep frisoanele de gripă,
Se pune varza la murat,
Idile noi se înfiripă*

Și rândunelele-au plecat.

RONDELUL NEUITĂRII

*Îți mai aduci aminte, Doamnă,
De trubadurul Cincinat,
De-amurgu-acela ce condamnă
La amintiri de neuitat?*

*Când vântul serii te îndeamnă
Spre lacul încă argintat,
De trubadurul Cincinat
Îți mai aduci aminte, Doamnă?*

*Ce mult sau ce puțin înseamnă
Să uiți pe cel ce te-a cântat:
"Era târziu și era toamnă
Și lebăda s-a-ndepărtat..."*

Îți mai aduci aminte, Doamnă?

EPIGRAME

EREDITATE

*De la părinți, precum se știe,
Iei duh și fizionomie;
Era prea mare ironia
Să-mi lase tata doar chelia!*

ADEVĂR ȘI MINCIUNĂ

*De când soarele și luna,
De când valul spart pe stâncă,
Adevărul e minciuna
Nedescoperită încă.*

QUINTUS-TATĂL

*Autor de inspirate
Epigrame, poezii;
Rămânea-n eternitate
De n-ar fi avut copii...*

FEMEIA

*În viața ei făr' de păcate,
E cea mai luminoasă stea,
Nu are lipsuri, nici etate,
Și totuși, are ea ceva...*

OMUL DE ZĂPADĂ

*Îl cunoaște toată țara:
Crai vestit din fulgi de nea;
Cum apare primăvara,
Se topește după ea.*

ALE TINEREȚII VALURI

*Stau pe plajă-ntinși la soare,
Un flăcău și-o fată mare;
Cum lăsatu-s-a-nserarea
Mare mai era doar marea.*

SPECIALITĂȚI

*Fac ieșenii tricotate,
Brașovenii utilaje,
Craiovencele marame,
Ploieștenii... epigrame.*

MARILE IUBIRI

*S-au cunoscut întâmplător
Și s-au iubit; dar ce amor!
Apoi, dintr-un pârlit de șorț,
S-au despărțit; dar ce divorț!*

REGRET

*Ce folos c-am fost un an
În Guvernul Stolojan,
Când visam să fim ministru
De la Tisa pân' la Nistru!*

OLTENEASCĂ

*Foaie verde măghiran,
Ea din Balș, el din Sudan,
Că nici nu trecu un an
Și-l făcu muica oltean.*

LUI AL. O. TEODOREANU

*Să-nchinăm paharul
Pentru Păstorel;
N-a fost nici Cotnarul
Mai spumos ca el!*

LA "BOLTA RECE"

*De vreți ca lumea să petreacă,
Aduceți, mări, și fete mari:
Din Bobotin o "busuioacă"
Și pe cea "grasă" din Cotnari.*

IN VINO VERITAS

*Lumina-n depărtatii aștri,
Cuvântul în abecedar,
Minciuna-n ochii verzi-albaștri
Și adevărul în pahar.*

ZICĂTURĂ

*Pe la colțuri de uluci
Merge-o vorbă, nu prea nouă,
Că-“ntre două nu te plouă”.
Mulțumesc, dar te usuci.*

MICA PUBLICITATE

*Transferat la București,
Caut cameră chirie
În Berceni sau Grozăvești.
Eventual, căsătorie.*

RUGĂ LA ȚEPEȘ

*Doamne, cinstea vrem să-nceapă
Și tu singur te pricepi
Cum să-i tragi pe hoți în țeapă;
Dar de unde-atâtea țepi?*

MINULESCIANA

*În cinstea ta, cea mai frumoasă,
Am luat inele, blănuri, casă,
Mercedes, video, covoare
Și... nouă ani de închisoare.*

RIDENDO

*Cată-ți drumul, babă hâdă,
Și din fața mea să piei,
Celui ce-a știut să râdă,
Nu poți duhul să i-l iei!*

INTELIGENȚA

*Mintea ageră, potența
De-ați găsi în lume rostul,
De a sesiza esența
Și de a ști să faci pe prostul.*

PE MORMÂNTUL UNUI SERVIL

*Din liniștea întunecată
Nici când n-o să te mai deștepți;
În fine, umbră-ncovoiată,
Trecuși în lumea celor drepți.*

FUGIT IRREPARABILE...

*Pentru cine lucră bine,
Vreme trece, vreme vine;
Pentru cine doar petrece,
Vreme vine, vreme trece...*

DORINȚA DE PE URMĂ

*La locuința mea de veci
Tot mai aștept să vin-o fată,
Că nu e nimeni pe poteci
Și am intrare separată.*

NELU
IONESCU-QUINTUS
(NĂSCUT LA 12 AUGUST 1919)

Apariții editoriale:

SPORT ȘI ZÂMBET (1997) epigrame

INSPIRAȚII FĂRĂ RAȚII (1998) epigrame

MOZAIC TEMATIC ȘI EPIGRAMATIC (1998) epigrame

EPIGRAME

EPIGRAMA

*După sens și parametri,
Pare disputatul meci
Cu un unsprezece metri
În minutul 90!*

DINASTIA QUINTUS

*De când purced
Ca literați,
Ei se succed
Din tată-n frați.*

TRADIȚIE

*Vin Feți-Frumoșii prin ninsoare
Și ies bătrânii în pridvor;
Chiar dacă fabricăm tractoare,
N-am renunțat la Plugușor.*

MOTIV DE DIVORȚ

*Cum ajuns-au la insulte,
Este simplu să-mi explic:
Dânsa îi făcea cam multe,
Iară dânsul, mai nimic.*

CĂMAȘA

*Îmbrăcămintele-n fir de ață
Ce-o pun de multă vreme toți;
Și totuși uneori în viață
Nu știi pe unde poți s-o scoți!*

PERSPECTIVĂ

*Admir un peisaj montan,
Cu Vârful Omu, Bâlea Lac,
Impunătorul Caraiman
Și două Babe, care tac.*

POLITICIENILOR

*Din mari necesități
Profund justificate,
Pe lângă demnități
S-aveți și demnitate!*

ELENA

*S-o vizitez m-avântă
Eternul Cupidon,
Dar nici ea nu-i vreo sfântă,
Nici eu... Napoleon.*

“DACĂ N-AI UN BĂTRÂN”

*Deși sunt vorbe ce rămân,
Un lucru totuși mă surprinde:
Dorești să cumperi un bătrân,
Dar cine-l vinde?*

BANCNOTA DE ZECE MII LEI

*În lumea ce se-așează
Aș prefera chiar morga,
Decât să văd cum Iorga
Se devalorizează.*

LA CENTENARUL BULEVARDULUI

Eveniment

Ce-ți dă fiori:

El permanent,

Noi trecători.

DOMNIȘOARA DE LA POȘTĂ

*Are-un glas ușor timbrat,
Cu seducție expresă;
Tenul roșu șampilat
Și zâmbește cu "adresă".*

SCRISOAREA

*Concepută din iubire
Sau din viața petrecută,
O păstrăm în amintire,
Mai ales când e "Pierdută".*

LA MECI

*Spectator model,
Și-a adus un litru:
Vodca pentru el,
Sticla pentru-arbitru.*

CINA CEA DE TAINĂ

*Frescă venerabilă
Și inestimabilă;
Toate despre ea se știu,
În afară de meniu.*

PROMENADĂ

*Elegantă și cuminte,
Merge-agale la Șosea,
Cu o javră înaintea
Și mai multe după ea.*

VIAȚA

*Flori, botez, vaccin,
Sport, amor, fiori,
Bani, plăceri, suspin,
Boli, decese... flori.*

ÎNTÂI APRILIE

*Doamne, cât de bine-ar fi
De ne-ai ajuta să știm,
Că avem în an și-o zi
Fără să ne păcălim.*

SOȚIA

*Gingășie, vis, poveste,
Lux, bijuterii și bani,
Mai cu seamă dacă este
"Jumătatea" lui... ca ani.*

EDILITARĂ

*În noaptea tainică, albastră,
Pe străzi cu tei și falnici plopi,
Plimbându-se prin urbea noastră,
Chiar și deșteptii dau în gropi.*

INFATUATUL

*“Nu am timp de epigramă!”
Bardul nostru ne spunea
Și de-atunci gândesc cu teamă:
Ce ne-am face de-ar avea?*

EXCES DE VITEZĂ

*Ce relație ciudată
Între pasăre și om:
Cioara croncăne pe-o roată,
Iar șoferul e în pom!*

PORTRET DE FEMEIE

*Ondulații fine,
Nas pe sus purtat,
Ochii prin vitrine,
Gura... pe bărbat!*

PORTRET DE BĂRBAT

*Zâmbet pe figură,
Riduri câte vrei,
Țigaret în gură,
Ochii... pe femei.*

CĂRĂRILE

*Străzi, șosele sau alei,
Unii merg pe toate trei.*

EGOISM

*Și-a dat volumul la tipar;
Tiraj, un singur exemplar.*

CONSOARTA

*Din trupul său divin,
Scump porțelan de artă,
Doar mâna e puțin
Cam spartă.*

PE UN MORMÂNT

*Falnicul astronaut,
Cu voința lui de fier,
A făcut ce a făcut
Și-a ajuns din nou în cer.*

AMBIANȚĂ FOTBALISTICĂ

*În tribune, cu drapele,
Microbiști veniți o droaie,
Se agită sub umbrele;
Pe teren... apă de ploaie.*

COCHETA

*Cu surâsul mă cuprinde
Și-o privesc mereu cu jind;
Tot ce-mbracă ea o prinde,
Numai eu nu pot s-o prind.*

ORAȘUL-LUMINĂ

*Mari bulevarde, piețe,
Grădini ca Paradisul
Și-un turn de-o frumusețe
Ce n-a văzut Parisul!*

SEMEȚUL

*Crezând în speța lui felină,
Închipuit precum un zeu,
Cu toată coama-i leonină,
Nu valorează nici un leu.*

IRONIA SOARTEI

*În micul ei Trabant,
Mondena țărăncuță
Pe-un drum cam desfundat
Rămase de căruță.*

DISCIPLINA

*Pentru viață un tezaur,
Pentru oameni giuvaer,
Disciplina e de aur
Mai ales când e de fier.*

PAȘAREA PARADISULUI

*Încântătoare, mititică,
De cel mai impecabil soi,
Iar după nume se explică
De ce nu vine pe la noi.*

MĂRTURISIRE

*Iubita mea e-un dulce vis,
Cu farmec pur, nepământesc;
Mă simt cu ea ca-n paradis,
Desigur, până mă trezesc.*

LUI MIRCEA (LA 80 DE ANI)

*O lume te răsfată
La cei 30 de viață,
Că restul, cum se știe,
Sunt de căsătorie.*

ACUZAT DE CALAMBURURI

*De la critici iau aminte
Și declar sub jurământ:
Nu mai fac joc de cuvinte,
Pe cuvânt!*

CONSOLARE

*Pe străduța troienită
Unde a copilărit,
Bunicuța-i fericită:
Și natura a albit!*

PERFORMANȚĂ

*Am ridicat atâta sportul,
Slăvind, ironizând subtil,
Că de-mi reprofilam efortul,
Mă consacram halterofil!*

IDILĂ LA CIMITIR

*Așteptând să-mi dai sărutul
Într-un cadru "pitoresc",
Sper să facem începutul
Unde toți ceilalți sfârșesc.*

NOSTALGIE

*Cât ar fi de necrezut
Pentru toți contemporanii,
Aș lua de la-nceput
Epigramele și... anii.*

PE MORMÂNTUL MEU

*Sub licărirea unui sfeșnic,
Umbrit de florile din vas,
Din cel ce odihnește veșnic,
Doar spiritul a mai rămas.*

○ “DINASTIE” LITERARĂ

Într-un oraș “republican” ca Ploieștiul, există, totuși, o “dinastie”, una mai ales literară: “Dinastia Quintus”. Ea reflectă preocupările artistice, și nu numai, desfășurate de mai bine de un secol încoace de o familie cu un rol esențial în viața orașului: familia Ionescu-Quintus. Istoria ei seamănă cu acele cronică românești pe care literatura le-a născut începând din secolul al nouăsprezecelea, mai întâi în Anglia și Franța, apoi și în România. Ele sunt imaginea burgheziei din acele țări, imaginea nașterii și desăvârșirii ei, a înrudirilor, succeselor și dramelor inerente unei clase în ascensiune. Și, ca în romanele lui Duiliu Zamfirescu și Hortensia Papadat-Bengescu, ca în târzia *Cronică de familie* a lui Petru Dumitriu, istoria familiei Ionescu-Quintus pare desprinsă dintr-o astfel de carte: ea cuprinde întemeietori legendari, un arbore genealogic complicat, cu înrudiri ramificate în înalta burghezie și boierime românească, averi adunate cu trudă și risipite cu eleganță, palate din alt secol, cariere politice răsunătoare, gesturi de mare noblețe, un patriotism autentic, stagii în pușcăriile comuniste, pasiunea pentru artă și, nu în ultimul rând, patina literaturii, care avea să dăruiască acestei familii trei scriitori: **Ion Ionescu-Quintus** (tatăl) și cei doi fii ai săi: **Mircea Ionescu-Quintus și Nelu Ionescu-Quintus**.

Există, în istoria familiilor burgheze de pretutindeni, un moment în care, după generații de oameni de comerț, de bancheri și de politicieni, inteligența, educația, rafinamentul și, nu în ultimul rând, harul generează o mare pasiune pentru artă: este și cazul lui Ion Ionescu-Quintus (1875-1933), fiu al unui foarte important negustor, bancher și om politic ploieștean, Ghiță Ionescu, care a construit palatul care a găzduit ulterior Prefectura județului Prahova, și în care își are acum sediul Muzeul de Artă. Continuând cariera politică a tatălui său, Ion Ionescu-Quintus, avocat, primar al Ploieștiului și deputat în mai multe rânduri, șef necontestat al organizației liberale din Prahova, s-a apropiat, din fragedă tinerețe, de literatură, debutând, în 1896, cu un volum de epigrame prefațat de Dr. Urechia.

Ar trebui să ne apropiem mai întâi de atmosfera aceluia sfârșit de secol

ca să înțelegem activitatea literară a lui Ion Ionescu-Quintus. Într-un climat de mare efervescență, în care își scriau operele fundamentale unii din cei care aveau să fie considerați mai târziu mari clasici ai literaturii române, ca Slavici, Caragiale și Coșbuc, în care apăreau zeci de reviste literare și sute de tineri băteau la porțile cetății literelor, Ion Ionescu-Quintus făcea parte dintr-o generație de intelectuali care îmbrățișaseră cariera juridică, dar vedeau mari înclinații pentru scris. Ca și Cincinat Pavelescu, Radu D. Rosetti sau I. G. Periețeanu, Ion Ionescu-Quintus a fost interesat de mai multe genuri literare, dornic să surprindă spectacolul existenței cotidiene mai ales în ceea ce reprezenta partea umoristică, amuzantă. Optimist incurabil, el are totuși forța de a opri, în proza sa – *Clipe vesele* (1906), *nuvelete*, *Casnicii* (1910), roman dialogat – declanșarea dramelor, readucând, adesea printr-un surâs, lucrurile în matca vieții obișnuite.

Domeniul în care el își dă măsura forței sale este cel al poeziei umoristice – *Cazuri și necazuri* (1904), *versuri*. Acestea sale fac o cronică a vieții de fiecare zi, punând în scenă peripeții cu un deznodământ cel mai adesea amuzant. Dar genul pe care l-a cultivat statornic autorul este acela al epigramei. Ion Ionescu-Quintus face parte din generația de epigramiști care-i mai cuprinde pe N. Mihăilescu-Nigrim, Cincinat Pavelescu, Radu D. Rosetti, Cridim etc. Alături de aceștia, el dă epigramei un statut literar, trasându-i direcțiile de evoluție, validându-i modalitățile de expresie și procedeele. Datorită acestui adevărat grup literar, epigrama devine o expresie spontană a inteligenței și spiritului, multe din producțiile artistice ale acestei generații de epigramiști devenind "clasice" în istoriile literare. Și nu e deloc întâmplător că, în acest superb "roman al literaturii" care este *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, George Călinescu scrie: "Din marea ceată a epigramiștilor sînt de amintit doar omul politic Ion G. Ionescu-Quintus, adesea norocos în jocurile sale de cuvinte:

*În politică devii
Om de frunte dacă știi
Sau să sperii,
Sau să perii..."*

Epigramele lui Ion Ionescu-Quintus nu mizează pe efecte facile, nu umărăsc ironia cu orice preț, ci au o latură profund moralizatoare, care face din autorul lor în primul rând un om de conștiință. Poate că Șerban Cioculescu a fost cel care a înțeles cel mai bine acest lucru, pentru că, analizând volumul de *Epigrame* publicat de Ion Ionescu-Quintus în 1931, scria că epigramistul n-are nimic, în textele sale, din "mustoasa fierbere a inteligenței, la ospete. Autorul e grav și sever. Nu înțelege a se distra, euforic, de platitudinea tematicii sale; e un moralist încrunțat, fără surâs. Spiritul său e judicios și se leagă în fiecare epigramă de evidență".

Selecția făcută pentru această antologie din opera lui Ion Ionescu-Quintus cuprinde trei cicluri: *Versuri umoristice*, *Reflexii politice* și *Epigrame*. Textele prezente în acest volum trebuie înțelese, într-un fel, în contextul epocii în care au fost scrise și publicate – autorul lor fiind un eminent politician dezamăgit de politică, un fin umorist –, dar și în contextul tipului de comic și de ironie din acea perioadă. Dar, dincolo de "datarea" inerentă, ele vin de dincolo de timp, din eternitatea în care le plasează temele majore, efectele imuabile, spiritul care n-are vârstă.

"Epigramist în a doua generație", după cum îl numește criticul literar Șerban Cioculescu, Mircea Ionescu-Quintus (născut la 18 martie 1917) debutează, în buna tradiție a familiei, în 1943, la douăzeci și șase de ani, cu volumul de epigrame *Haz de necaz*. Deși epigrama rămâne preocuparea statornică a autorului (avocat și om politic important, iarăși în tradiția deschisă de tatăl și bunicul său), Mircea Ionescu-Quintus publicând volumele *Epigrame* (1973) și *Epigrame și epitafuri* (1976), preocupările sale literare sunt la fel de vaste ca acelea ale lui Ion Ionescu-Quintus, între operele sale literare figurând un proces spectacol, *Cazul Dorin Condrea* (1958), poemele din *Lacrima scoicilor* (1979) și *Moara dracilor* (1999), schițele din *Mărturie mincinoasă* (1983) și romanul *Citație pentru un necunoscut* (1988), ca și eseurile din cartea *Liberal din tată-n fiu* (1996).

Poate că analiza cea mai bună asupra operei sale o face criticul literar Eugen Simion, care scria, în 1988: "Mircea Ionescu-Quintus continuă tradiția familiei. (...) Este un poet care cunoaște bine legile genului și le aplică de

multe ori inspirat în versuri mușcătoare și surprinzătoare. Gen minor? Fructul, oricum, al ironiei, al inteligenței și al conciziei. (...). El are ceea ce se cere unui epigramist: știe să organizeze o poantă și știe să îndulcească maliția.”

Selecția din opera lui Mircea Ionescu-Quintus pentru această antologie se oprește la creația poetică a acestuia și cuprinde patru cicluri: *Versuri umoristice*, *Cugetări... proverbiale*, *Rondeluri* și *Epigrame*. Deloc întâmplător pentru un ploieștean de viță veche, grupajul de versuri umoristice se deschide cu poemul *Urbea mea*, în care umorul fin și rimele spirituale nu pot acoperi unda de patetism din vocea lirică a unui scriitor a cărui existență s-a împletit atât de profund cu istoria orașului:

*“Ploiești, rafinării, furnale,
Muzee, parcuri, cai trăpași,
Tranvaie, blocuri, mahalale,
Orașul lui Caragiale,
Ce nu prea și-a tocmit urmași.”*

Dar ceea ce rămâne fundamental pentru cariera literară a lui Mircea Ionescu-Quintus este epigrama. A scris, în viața lui, numeroase epigrame, a participat adesea la acele dueluri între epigramiști care sunt adevărate sărbători ale spiritului, iar unele dintre epigrame au circulat adesea, chiar înainte de a fi cuprinse în volume și de a primi validarea criticii literare, devenind adevărate legende, ca aceea pe care o cităm mai jos și care se intitulează *Adevăr și minciună*:

*“De când soarele și luna,
De când valul spart pe stâncă,
Adevărul e minciuna
Nedescoperită încă”.*

“Din dinastia de epigramiști din a doua generație”, cum îl numește tot Șerban Cioculescu, Nelu Ionescu-Quintus (născut la 12 august 1919) s-a apropiat de epigramă în jurul vârstei de cincizeci de ani, deci mai târziu

decât fratele său Mircea Ionescu-Quintus. Dar se poate spune că "a recuperat", pentru că a scris mii și mii de epigrame, unele risipite prin reviste și ziare, altele cuprinse în antologii, iar altele nepublicate niciodată. Opera sa cuprinde trei volume de epigrame, *Sport și zâmbet* (1997), *Inspirații fără rații* (1998) și *Mozaic tematic și epigramatic* (1998). Și cred că alesul om de spirit Șerban Cioculescu îl prezintă cel mai bine în *Breviarul* său din *România literară*: "Nelu Ionescu-Quintus, prezent în ambele teme, consacră epigramei această definiție: «După sens și parametri / Epigrama e un meci, / Cu un "unsprezece metri" / În minutul 90!»

Cu alte cuvinte, un «penalty!»

Această conotație sportivă nu este deloc întâmplătoare. Nelu Ionescu-Quintus este creatorul epigramei cu temă sportivă în România, fiind cunoscut ca atare prin numeroasele apariții din presa de specialitate.

Selecția făcută din opera lui Nelu Ionescu-Quintus pentru această antologie cuprinde atât epigrame publicate în volume, cât și epigrame "inedite". Ele definesc un spirit care și-a făcut din epigramă un sens al existenței.

Florin SICOIE

CUPRINS

ION IONESCU-QUINTUS

Versuri umoristice	5
Reflecții politice	12
Epigrame	14

MIRCEA IONESCU-QUINTUS

Versuri umoristice	49
Cugetări... proverbiale	58
Rondeluri	60
Epigrame	70

NELU IONESCU-QUINTUS

Epigrame	95
----------	----

POSTFAȚĂ	139
----------	-----

Tiparul executat la
S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax 211.32.60; Tel. 212.29.27

ION IONESCU-QUINTUS (1875-1933)

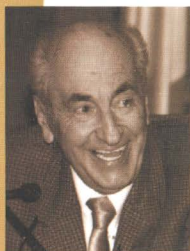
"Din marea ceată a epigamiștilor sînt de amintit doar omul politic Ion G. Ionescu-Quintus, adesea norocos în jocurile sale de cuvinte:

În politică devii
Om de frunte dacă știi
Sau să sperii,
Sau să perii...

autor și de proză, al unor nuvelete și al unui roman dialogat, *Casnicii*, manifestînd un scepticism amabil în materie de iubire (...)."

George Călinescu, *Istoria Literaturii Române*

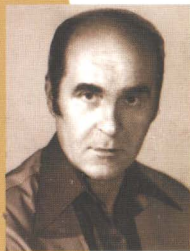
MIRCEA IONESCU-QUINTUS (NĂSCUT LA 18 MARTIE 1917)

"Mircea Ionescu-Quintus continuă tradiția familiei. (...) Este un poet care cunoaște bine legile genului și le aplică de multe ori inspirat în versuri mușcatoare și surprinzătoare. Gen minor? Fructul, oricum, al ironiei, al inteligenței și al conciziei. (...) El are ceea ce se cere unui epigramist: știe să organizeze o poantă și știe să îndulcească maliția."

Eugen Simion, *România literară*, 21 aprilie 1988

NELU IONESCU-QUINTUS (NĂSCUT LA 12 AUGUST 1919)

"Din dinastia de epigamiști din a doua generație, Nelu Ionescu-Quintus din Ploiești, prezent în ambele teme, consacră epigramei această definiție: «După sens și parametri / Epigrama e un meci, / Cu un "unsprezece metri" / În minutul 90!»
Cu alte cuvinte, un «penalty»!"

Șerban Cioculescu, *România literară*, 17 ianuarie 1985

MUZEUL JUDEȚEAN
DE ISTORIE ȘI ARHEOLOGIE
PRAHOVA

ISBN 973-99994-7-6

9 789739 9999